

FOLK OG LAND

NR. 19 — 11. ARGANG

LØRDAG 23. JUNI 1962

LØSSALG 75 ØRE

Sjurd
Haugan
Mølum
39

Rettssak med politisk bakgrunn:

Vichymannens oppgjør med de Gaulle

SALANS TRIUMFERENDE FORSVARER TIXIER, VIGNANCOUR
VAR VICHYREGJERINGENS VISEPROPAGANDASJEF.

Advokat Tixier-Vignancour omfavner sin medhjelper etter at dommer er falt.

Det er ikke meget den norske dagspresse har hatt å berette om den dramatiske rettssak mot general Salan, bortsett da fra resultatet, som bragte hele general de Gaulles politiske stilling til å vakle. Men DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG har hatt en medarbeider tilstede og det er både pikante og interessante opplysninger han gir.

«de Gaulle led nederlag i prosessen Salan», skriver bladets medarbeider blant annet. «Det vet de Gaulle, det vet hans tilhengere like

godt som hans motstandere, det vet fremfor alt OAS-mennene».

Han peker også på at «det er mulig at folk som ennå dagen før dommen ønsket Salan død, fordi det forekom opportunt, nå etter «friinnelsen» er begeistret for Salan. Det er slik, jeg har ikke få og overbevisende eksempler på det». Og så beretter han om selve prosessen:

«Hvorledes var det dog i går i Palais de Justice, denne kjempemessige bygning med sin gamle historie og sitt stilkonglomerat fra seks år-

hundrer. Scenen ble til tribunal.

Spenningen av forventningsfull kirkegårdsstilhet er nesten ikke til å bære. I to timer har den av de Gaulle innsatte særdomstol rådslått. Den har særfullmakter. De skal gjøre det lett for den å felle den ventede dødsdom. Hele Paris, hele Frankrike, hele verden venter en dødsdom. Salans venner og hans fiender. Det kunne ikke bli noen annen dom, seks uker etter at Salans stedfortreder Jouhaud var blitt dømt til døden.

Mer enn toogenhalv time har gått. Endelig! Særdomstolspresident **Bornet**, i rød, hermelinbesatt kappe lar den anklagede føre inn. Bornet ser blek ut og er meget oppskaket. Salan, stående mellom to gendarmmer, forråder ikke hva som foregår i ham. Bornet hoster, puster dypt inn og begynner med en stemme som er ru av opphisselse: «I det franske folks navn — — »

Han meddeler at de fem av militærdomstolen stilte spørsmål om anklagedes skyld er besvart med «ja». Klokken viser kvart på tolv natt. Så kom det: Formildende omstendigheter! Hva særdomstolspresident Bornet videre forkynte kan ikke mere høres. Det drukner i larm. Marseillaisen intoneses, gendarmene presenterer gevær, dommerne reiser seg, stående påhører de nasjonalsangen. Stadig påny klinger ropet: «Algérie française! — Algérie française!»

Dagens helt, advokat Tixier-Vignancour, omfavner Salan, som åpenbart dypt rørt har tårer i øynene. «Vive la France!» roper Tixier ut over salen og påny og påny lyder

BUENOS-AIRES BREV:

Argentina og Eichmannhenrettelsen

Skarpe pressekommentarer i blant annet DEMOCRACIA

Her — i Palacio San Martin — holder utenriksdepartementet til i Bueunos Aires.

Kommentarene i argentinske aviser til henrettelsen av Eichmann er tildels meget skarpe og også mannen på gaten reagerer mot det som de karakteriserer som mordet på Eichmann. Blant annet har den kjente dagsavis DEMOCRACIA kommentert saken meget skarpt. Denne avis var like til Frondizis fall organ for Frondiziregjeringen, men regnes nå for å være en forkjemper for den peronistiske sak. Militærdiktaturet har da også forsøkt å stoppe munnen på den, men har foreløpig ikke våget å stanse den helt.

Om Eichmann-henrettelsen skriver bladet i sitt nummer for 2. juni:

«Få timer etterat Eichmann var død med ropet «Leve Argentina» som en siste takk og hyldest til dette generøse folk, avgav vårt utenriksdepartement en nedverdiggende erklæring som kaster vanære over landet. I denne foregir regjeringen hyklerisk å beklage seg over at man ikke har respektert den argentinske lovgivning som forbyr dødsstraff, for derefter å ta det for gitt at Israel har bevist anklagene mot Eichmann og således rettferdiggjort henrettelsen av ham. Saken Eichmann er ikke derfor

avsluttet. Autoriserte vitner, deriblant også israelere, erkjenner at Eichmann var en soldat underkastet krigens harde lov, og at de allierte og Ben Gurion selv har en enorm skyld for de europeiske jøders skjebne, da de nektet å motta og å hjelpe alle de hebreere som Tyskland var villig til å sende ut av landet.

Men det er ikke dette vi skal beskjefte oss med her, for det er historikernes oppgave. Det vi vil peke på er det glemslens slør utenriksministeriet har lagt over den side av saken som mest angår oss argentinere, nemlig den krenkelse av vår nasjonale ære og selvstendighet som vi ble utsatt for ved bortføringen av Eichmann fra vår jord av vepnede

(Forts. side 7)

Domstolen hadde særfullmakter som skulle gjøre det lett for den å felle den dødsdom som de Gaulle hadde bestilt.

Kaptein Moynet gjorde stram honnør for tiltalte — —

det «Vive Salan! Algérie française!» Ingen hører at Salan blir dømt til livsvarig, at han blir fratatt Æreslegionens storkors! Tixiers spen-

(Forts. side 6.)

J. Engebretsen i Skien 70 år

Det lange mellomrum mellom avisnumrene i sommer-tiden gjør at en av avisens og Forbundets gode venner og støtter påny har passert en milepel uten at det ble behørig notifisert, slik at de mange venner landet rundt kunne få sendt en velfortjent hilsen. Det gjelder denne gang **Jacob Engebretsen** i Skien, som passerte 70-årsdagen 8. juni.

Engebretsen er født i Skien, hvor han etter endt utdanning og noen tids arbeide i Tyskland og England, gikk inn i familiens forretning — skibsrederi og kullforretning. Han overtok den senere og drev den til den brutalt ble stengt av Erstatningsdirektoratet i forbindelse med domfellelsen av Engebretsen i 1946.

Engebretsens politiske interesser våknet tidlig og han representerte — forøvrig i likhet med begge sine foreldre — Frisinnede Venstre i Skiens bystyre i etpar perioder før okkupasjonen. Fra 1937 var han også innvalgt i formannskapet. I 1936 var han nominert på Frisinnede Venstres stortingsliste for byene i Telemark og Aust-Agder.

Interesse for Nasjonal Samling hadde Engebretsen hatt i mange år, og han hørte gjerne på de foredrag Quisling holdt i distriktet. Umiddelbart etter den norske kapitulasjon 10. juni 1940 meldte han seg inn i partiet, som etter hans oppfatning da var den eneste mulige fremtidsvei for det norske folk.

Han ble senere utpekt til ordfører i Skien og virket som sådan under hele okkupasjonstiden. Han var også ansatt som rådmann. I begge disse stillinger — som han skjøttet på utmerket måte — fikk han flere ganger høve til å tre hjelpende til når det gjaldt beskyttelse av norske liv og norsk eiendom. Blant annet lykkedes

det ham å få løslatt igjen flere personer som var blitt arrestert av okkupasjonsmyndighetene, deriblant en bror av selveste «nazismens fiende nr. 1» stortingsmann Sverre Løberg. Skien kommunes økonomiske stilling ble forøvrig i hans ordførertid forbedret med 7 millioner kroner, som dels ble avbetalt på gjeld og dels lagt opp som fonds.

Da freden brøt løs i 1945 ble han kastet i fengsel sammen med sin kone og to sønner, og året etter ble han av Agder lagmannsrett dømt til 5 års tvangsarbeide og også økonomisk plyndret.

Engebretsen har etter løslatelsen aktivt medvirket i kampen for sannhet og rett og for gjenreisningen av den norske rettsstat. Han har hatt mange tillitshverv innen Forbundet for Sosial Oppreisning og sitter for tiden i dets styre. Han hører til de urokkelige og trofaste, som sterkt gir uttrykk for håpet om at de som ble rammet av «retts»oppgjøret ikke må tape motet, men slutte opp om Forbundet og om **FOLK OG LAND**.

God

Sommerferie

Som før meddelt blir det nå et opphold til neste nummer av **FOLK OG LAND**, som kommer 4. august.

I juli måned holdes kontorene i Kierschows gate stengt for vanlig ekspedisjon. Imidlertid vil det bli postekspedisjon, så vi ber våre abonnenter og andre forbindelser om å bruke postvesnet for henvendelser.

Så ber vi alle de av våre abonnenter som ikke har betalt bladpengene for annet halvår om å ordne med dette i god tid før avisen utkommer igjen. Innkomstene nå ved halvårskiftet vil være avgjørende for hvor hurtig vi kan komme igang med ukentlig avis igjen.

Og hermed ønsker vi da alle våre venner en riktig god sommerferie og vel møtt igjen ved månedskiftet juli/august!

Buskerudavdelingen holder møte i Drammen lørdag 30. juni på Hotell Central kl. 18. Fylkestillitsmann **O. K. Opsahl** innleder. Formannen **Anders Hafskjold**, **Alexander Lange**, **Henry R. Hagerup** (Underholdning).

ORD FOR DAGEN.

«— Senatene er utmerkede mennesker, men senatet er forferdelig».

Romersk ordtak.

Hjelp oss å hjelpe!

Med dagens nummer av avisen følger en postgiroblan-kett fra Hjelpeorganisasjonen av 1945 som vi ber leserne om å benytte.

Som man vil vite fra tidligere, nyttes de innkomne midler til beste for våre krigsskadede frontkjemper og falnes etterlatte. Behovet for hjelp er fremdeles stort og vi ville helst hjelpe alle som trenger det. Mange har vi kunnet rekke en hjelpende hånd i årenes løp. Av de takkeskrivelse vi har mottatt skjønner vi at det som ikke minst betyr noe, er den kjennsgjerning at vi ikke har glemt dem.

Idag er imidlertid vår kasse tom. Skal vi fortsatt kunne yte noen form for hjelp, trenger vi nye pengebidrag. Vi regner med at bladets lesere, nå som tidligere, ikke vil svikte oss, men sende sine bidrag som glade givere! Av erfaring vet vi at gleden vil bli stor i de mange hjem som ved dette kan bli hjulpet.

Oslo, 17. juni 1962.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto: Hjelpeorganisasjonen av 1954. Konto 180 70

IKKE BARE WOLD

Det livsvarige disposisjonsforbud i unntakelseslovgivningen for NS-medlemmer.

Ikke bare justitiarius Wold, men også de fire andre dommere i saken mot Olav Reppen (dommerne Bendiksbj, Gaarder, Eckhoff, Roll Mathiesen) brukte disposisjonsforbudet for å ramme Olav Reppens disponering av sine politiser. Dette disposisjonsforbud som er et vilkårlig brudd på likheten for loven og et tillegg til det offentlige vanlige inndrivelses- og sikringsmidler, og et flagrant brudd på forsikringsretten — synes å være livsvarig, der det gjøres gjeldende. Det heter således herom i Høyesterettsdom: «(Disposisjons-)forbudet ble utferdiget med hjemmel i § 43 i landssvikanordningen, og formålet var etter denne bestemmelse «å oppspore eller sikre midler som anta å burde inndras». Eller å trenges til dekning av bøter eller erstatningsansvar. Forbudet var ment som et supplement til de vanlige inndrivnings- og sikringsmidler, det skulle gi en ekstra sikkerhet både mot rettslige og faktiske disposisjoner som kunne hindre inndrivningen. Men behovet for denne sikkerhet er til stede så lenge det ikke har lyktes å inndrive ansvaret. At det har vært tatt beslag og utlegg i rettighetene, kan ikke være til hinder for å

Åpent brev til lærebokforfatterne dr. Øverås og dr. Midgaard vedr.

historieforvrengningen om krigen i Norge 1940-45 og om tiden før og etter denne

Jeg stiller d'herrer følgende spørsmål:

- 1). Hvorfor forties den sviktende militære beredskap i Norge før 1940?
- 2). Hvorfor omtales det ikke at Stortinget utvidet sin funksjonstid med et år med ulovlig tilbakevirkende kraft, m.a.o. utnevnte seg selv til stortingsmenn for nok et år uten valg?
- 3). Hvorfor omtales ikke den grove engelske krenkelse av vår nøytralitet i Jøssingfjord 16. februar 1940?
- 4). Hvorfor omtales ikke regjeringens uvillighet til å mobilisere da regjeringen var klar over at fremmede maktters inntrengen på norsk område var bare et spørsmål om dager eller timer?
- 5). Hvorfor omtales ikke at regjeringen tilbakekalte mobiliseringsordre som ble iverksatt av militære sjefer, som på eget initiativ ville mobilisere i sine distrikter?
- 6). Hvorfor omtales ikke regjeringens uvillighet til å legge ut miner i norske farvann før 9. april 1940?
- 7). Hvorfor omtales ikke kapitulasjonsavtalen hvor de (gesamten) norske stridskrefter nedla våpnene og forpliktet seg til ikke å gripe til våpen mot Tyskland eller mot noen med Tyskland forbunden stat så lenge den pågående krig varte?
- 8). Hvorfor omtales ikke de alminnelige folkerettslige regler som gjelder for okkupasjonsmakten og som det okkuperte folk må adlyde i et besatt område?
- 9). Hvorfor nevnes ikke at Tyskland leverte matvarer til Norge i langt større kvanta enn det selv mottok fra Norge i krigsårene?
- 10). Hvorfor nevnes mot bedre vitende at alle valg i den nyordnede stat skulle falle bort?
- 11). Hvorfor omtales ikke at lærerne var villige til å undertegne ved avreisen fra Trondheim til Kirkenes, og at det var Terboven som nektet dem hjemreise?
- 12). Hvorfor omtales ikke hjemmefrontens terror og skrekkelige før kapitulasjonen i 1945 og de mange grusomheter som ble begått etterpå, under skinn av lov og rett?
- 13). Hvorfor omtales Quisling som landssviker når

anvende forbudet når disse skritt er blitt resultatløse».

Såvidt dommen, i tilfellet Reppen. Kan man derav slutte at for dette publikum gjelder altså ikke foreldelse av domskrav, og: Ingen sinne disposisjonsrett? **A. L.**

enhver skolert mann og kvinne i dag vet at de virkelige landssvikere neglisjerte vårt forsvar, nektet mobilisering, nektet å la viktige deler av vårt land forsvare, nektet utlegging av miner og tilslutt rømte fra sin egen misere til et land som hadde vært den hovedansvarlige m.h.t. å trekke oss inn i krigen?

14). Hvorfor omtales ikke at alle provisoriske anordninger som ble utstedt i London, ingen hjemmel har i norsk lov, og at Elverums-fullmakten, som d'herrer antakelig vil skyte seg innunder, aldri er blitt votert over og aldri er blitt vedtatt?

15). Hvorfor omtales ikke norsk krigsdeltaking på Englands side som frivillig eller tvungen deltaking uten at soldatene fikk folkerettslig status som norske soldater?

17). Hvorfor omtales ikke de for norske partipolitikere kompromitterende forhandlinger i Stortinget vedrørende kongehusets avsetting, skjønt det ville vært naturlig at det også ble anlagt sak mot disse for høyforrederi og mot deres rådgivere hvorav flere visstnok var høyesterettsdommere?

17). Hvorfor omtales ikke rettsoppgjøret som det det virkelig er: en uhyrlighet i norsk rettshistorie?

Videre:

Vet d'herrer ikke at det norske forhandlingsutvalg som forhandlet med tyskerne ikke betraktet NS-medlemmer som landssvikere, idet det foreslo og godkjente visse medlemmer av NS som medlemmer av riksrådet av september 1940? Skulle kanskje med full rett jøssinger forhandle og slutte avtale med tyskerne mens ethvert medlemsskap i NS og enhver forbindelse fra deres side med tyskerne var landssvik?

Tror d'herrer at forhandlingene pågikk med Kongens godvilje og samtykke når Stortinget i de samme dager forhandlet om Kongehusets avsettelse?

Vet d'herrer ikke at de franske arkiver iflg. «Norseman» i London bekrefter at landsetting av engelsk-franske styrker i Norge til bevoktning av norske farvann var planlagt i februar 1940, og at iflg. dokument 4 skulle aksjonen ta til 4. april?

Til slutt:

Når vil d'herrer rehabiliter seg eller vil det forsettes med historieforfalskningen i de følgende utgaver av lærebok i «historie»?

S. G. M.

En bok for alle og for ingen av Friedrich Nietzsche

«Jeg forkynder den forferdelige sannhet, at man hittil har kalt løgn for sannhet. Slike ord når bare frem til de utvalgte. Det står ingen fritt å ha øre for Zarathustra». «Jeg er ikke et menneske. Jeg er dynamitt». Nietzsche

«Tusener har i ... vantro eller intellektuell sløvhed «oppgitt troen på Guds». Men hvem uten Nietzsche har våget å forstå hvorfor». Carl Nærup

I bokhandelen. Ib. kr. 24,-, hf. kr. 20,-.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nei, tenk, det synes vi ikke

Arbeideren er sin lønn verd, heter det jo i Skriften. Sannheten i dette ord slo oss umiddelbart da vi så at kommunistbladet FRIHETEN pirket på de gamle kolleger i regjeringen for at de hadde latt seg bevilge en ny lønnsforhøyelse, slik at statsministeren nå i nominell lønn skal ha 64,000 kroner året, mens hans statsråder skal ha 58,000 kroner hver.

Det er vel naturligvis så at noen eldre herrer i FRIHETENS krets kanskje fremdeles husker de dager da de sammen med herr Gerhardsen og andre av dagens hel- eller halvpolitiske gasjeelefanter tordnet mot «dom rike» og krevet så noenlunde ike lønn for alle i det «marxistiske samfund», men slik tale er jo naturligvis foreldet og avskaffet sosialisme.

Og siden en industriarbeiders gjennomsnittslønn vel nå ligger på omkring 16,000 kroner, så kan det vel også sies at det trass alt er en slags sosialistisk likhet i dette at det går for eksempel fire kommunearbeidere på en statsminister. Og dessuten har jo den sosialistiske regjeringens nye forbundsfeller udi høyrepresen forklart oss at det ikke er noe rart i at statsministeren må ha 64,000 kroner når høyesterettsjustitiarius Wold har 63,000, for ikke å snakke om hva generaldirektør Stokke i Statsbanene har. For det skal jo være likhet for alle, og at de begge to sammen med en rekke andre — om ikke gasjeelefanter etter de siste dagers vurdering, så dog gasjeneshorn, har både partiboka og litt av hvert annet i orden er naturligvis en ren tilfeldighet.

Nei, det er som både Skriften og vi sier, at arbeideren er sin lønn verd, når han er kommet opp i de høyere politiske sirkler iallfall. Og derfor er det også smålig å kritisere at stortingsmennene nå har verdsatt sitt «tillitshverv» til vel så 40,000 kroner for otte måneders arbeide, pluss naturligvis det som ellers måtte falle av. Så smålig er det å kritisere dette, at det nærmest må betraktes som noe overmenneskelig når SF's Oslorepresentant i moralens navn ville slå av hele 2,000 kroner.

Nei, vi gjentar at arbeideren er sin lønn verd og vi føyer til, også med Skriftens ord, at på fruktene skal treet kjennes. Og hva har ikke de styrende herrer med samt deres avdøde medarbeidere utrettet bare i løpet av en menneskealder!

De har vandret kompassrosen rundt med sine politiske oppfatninger, når det gjelder regjeringen og dens partifeller, så har de beveget seg fra den rødeste marxisme og samfundsstorming, via et mere og mere avbleket sosialdemokrati til de idag sammen med kollegene i Høyre er blitt de reneste samfundsstøtter som representerer den aller hardeste og høyrenasjonale kapitalisme.

Så lenge motarbeidet de samme herrer, blant annet sammen med det dagbladske Venstre, det norske forsvar og norsk forsvarsvilje til vi opplevet den nasjonale skandale og den nasjonale katastrofe 9. april 1940 med den etterfølgende okkupasjonstid.

Derefter svek de sine høytidelige traktater og undergravet folkeretten så totalt at det iallfall er sikkert at det norske folk går under neste gang katastrofen kommer.

De har dertil kunstig produsert 100,000 landssvikere i dette land, og har latt dem «dømme» med suveræn forakt for grunnlov, straffelov og folkerett.

Skulle ikke slike folk være sin lønn verd? Like fullt, slik høyrepresen sier det, som sjefen for den Høyesterett som selv Hambro ikke kan akseptere lenger etter at uretten ikke bare rammer tidligere NS-folk. Eller like fullt som

Dommeren som dømte sin overordnede

Finansrådmann Egil Storstein slik Dagbladet ser ham.

Da den korrekte og skjønnsomme sosialrådmann i Oslo under okkupasjonen skulde dømmes for medlemskap i Nasjonal Samling av Oslo Byrett den 21. desember 1945 — hadde hans tidligere underordnede og førstesekretær under besettelsen, nuværende finansrådmann i Oslo Egil Storstein krabbet seg opp på det politiske dommersete for å sees av almuen, opptatt med kvalifiserende gagnsverk. — Herr Storstein hadde tatt mål av seg selv til å etterfølge finansrådmann Paul Hartmann.

Kst. dommer Storstein dømte sin overordnede — sosialrådmannen — til 5½ års tvangsarbeid. — Forsvareren, høyesterettsadvokat C. A. Torstensen hadde nedlagt motivert påstand om at herr Storstein skulle vike dommersetet som inhabil, se domstolslovens §§ 108 og 113. — Dommer Storstein overhørte innsigelsen og satt som limet til dommerestet, som om han hadde Gud i lommen, eller iallfall partiboken.

den generaldirektør hvis lønn iallfall kan forklares som provisjon av underskuddet i den bedrift han leder.

Derfor: Med sorgen og klagen hold måde! Når alt kommer til alt, så koster jo ikke hele klabbet både i regjering og storting mere enn at vi NS-folk med det som ble oss berøvet under «retts»oppgjøret kan holde butikken gående i omkring 30 år.

Og selvom det i grunnlovens paragraf 104 heter at «jord og boslod kan i intet Til-

KOMPROMITTERENDE SELVAVSLØRING

Av prost A. E. HEDEM

NATIONEN gav 5. juni plass for nedenstående artikkel, som vi med forfatteren prost A. E. Hedems samtykke gjengir:

Efter frigjøringen ble det fra regjeringshold gitt en vårt gamle og høyt kultiverte rettssamfund oppsiktsvekkende parole. Den lød således: «Ro omkring rettsoppgjøret». Det var ikke til å unngå at den mot nevnte bakgrunn måtte virke litt mistenkelig. For tar man i betraktning at Stortingets justiskomite under ledelse av en erfaren sorenskriver hadde uttalt om det lovverk som regjeringen Nygaardsvold hadde utferdiget, og som ble lagt til grunn for rettsoppgjøret, at det «i forma var lovgjeving, i røynda ei domarverksemd», og at «det bryt med gjeldende norsk rett og med prinsippet um likskap for lovene», kan en vel forstå at det ikke bare kunne, men også måtte bli uro omkring rettsoppgjøret. Det het jo også om Landssvikanordningen: «Denne rettarbota vart ikkje kunnigjord», «og når nemnda ser på saka no, er ho kome til den meining at det hadde vore likso greidt for ettertida og for rettsoppgjøret i dag um straffe- og ansvarsparagrafene frå 15. desember 1944 hadde vore uskriverne».

Senere har regjeringens konsulent i folkerettssaker uttalt at rettsprøven ble basert på «seierherrens justis», noe helt ukjent i norsk rettsliv.

I tillegg hertil kan anføres at statsråd Nils Handal —

nå fylkesmann — etter flere års erfaring som forsvarsminister og deltager i NATO's militære drøftelser var kommet med en meget aktuell erklæring, inntatt i Dagbladet 21. september 1960. Foranledningen hertil var at en offiser ved en artikkel i Militært Tidsskrift var gått inn for at det norske folk med en framtidig krig for øye burde søkes innstilt på en almen og total gerilja uten hensyn til at en sådan ville føre til økt fiendtlig terror mot sivilbefolkningen. I sin erklæring uttalte forsvarsministeren bl. a. følgende: «Væpnet motstand — spesielt i form av geriljavirksomhet og sabotasje-handlinger — er en ren militær oppgave. Slik virksomhet må skje i samsvar med pågående militære operasjoner og bare komme til utførelse etter ordre av den militære sjef som opererer i vedkommende operasjonsområde og i overensstemmelse med folkerettens regler for krigføring».

Indirekte gav forsvarsministeren her en karakteristikk av Hjemmefronten og dens insats i rettslig henseende. Hjemmefronten var ikke av militær karakter. Dens innsats realiserte seg i sabotasje og avvek derfor fra folkerettens regler for krigføring. Den betegnet et brudd på de forpliktelser

(Forts. side 7)

De idag og imorgen aktuelle spørsmål er etter vår mening disse: Kan det offentlige i en snever vending eller i lengden stole på en høyere kommunal tjenestemann med en slik skruppelløs bakgrunn? Bygger den i tall lille, men diktatoriske og herskende klikk i Norge idag stort sett på et lignende grunnlag? Blir det en vakker dag for eksempel bare igjen vold i Høyesterett og storstein i bykassen?

Oslo, den 7. juni 1962.

ALEXANDER LANGE.

fælde forbrydes», så heter det jo også i paragraf 65 at «enhver Repræsentant er berettiget til Godtgjørelse af Statskassen for Reiseomkostninger til og fra Stortinget og for Underholdning i den Tid han der opholder sig».

HUSK BLADPENGENE!

«Sannheten er underveis»

Dette er en avisoverskrift som gikk gjennom verdenspressen for et halvt århundre siden, da oberst, senere general Piquart meddelte fra sin garnison et eller annet sted i Frankrike, at han begav seg til Paris for å si sannheten i Dreyfussaken.

Sannheten er også underveis i dette land. Der kommer nu jevnlig frem i dagspressen forsiktige uttrykk for at Quisling motarbeidet tyskerne representert ved Terboven. Der kommer nok mer. Der finnes rettsindige mennesker i den annen leir.

Den evig gjentatte påstand om at «der finnes ikke tvil om «rettsoppgjørets lovlighet» er rett og slett uttrykk for det motsatte. Det er nettopp tvilen som er tilstede og plager ikke minst vedkommende selv. Ellers var disse forsikringer helt unødvendige.

OLAF HOLM.

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

Beundringen for «det skjulte Norge».

IV.

Den brå overgang fra åndelig naturalhusholdning til pengetenkningens og hermetikkens pandemonium var mer enn mitt norske folk kunne bære. Det ble den nordiske mentalitets og egenarts likferd i løpet av en generasjon.

Jeg ble ved første generalforsamling i Studentenes Forsvarsforening valgt inn i styret som sekretær. Jeg har mange gode — om ikke pastorale — minner fra den gode tid. Vi leiet ØSTRE SKYTTERLAG's bane under Grefsenåsen. Mången en blink og ikke så få bomskudd gav meg drill til å bli en noenlunde brukbar i linjetroppene om det ble krevet, som Bjørnson sier i fedrelandssangen. Videre hadde vi i Vestmarka en deilig hytte, som den gang lå utenfor alfarvei, med et skiterreng av Guds nåde. Her lå vi i trening. Sammen med gode venner fikk jeg en fastere tro på at dette fagre land var det verd å kjempe for, når «Gud var attåt».

Norsk natur, fjellturene, Nordmarka, blomstene jeg plukket — alt sammen gjorde meg til fanatisk fedrelands-

venn. Og ikke mindre gjorde beundringen for «det skjulte Norge», agen for den norske odelsbonde seg gjeldende. Selv stammet jeg på morsiden fra Villand-ætten i Hallingdal, og fra Rotnheims-Knut, som det er et kjent stev om. Jeg følte en dyp samhörighet med bøndene, ættekjære og byrge, frie og stolte, men også stridbare og hevgjerrige.

Men jeg hadde allerede som ung gymnasiast vært meget utenlands og hadde derfor sammenligningsgrunnlag. Særlig hadde jeg vært meget i Vendsyssel på et herlig riddergods som heter Dronninglund. Det ble eiet av kongelig hoffjegermester og personlig venn av kong Frederik VIII — Werner Schimmelmänn, greve av Lindenberg og Ahrensburg. Han var vokset opp på Amalienborg og fortalte løst og fast om livet ved det Glücksburgske hoff. Ikke alt grev Schimmelmänn fortalte var like flatterende for kongefamilien. Det skulle da også bare mangle! Hvem er feilfri? Man har lett for å glemme, eller rettere sagt «DEMOKRATENE» har lett for å kreve at kongelige, som praktisk talt ikke et sekund

har adgang til å trekke gardinen ned for sin tilværelse — skal være fri for menneskelige brøst og tilbøyeligheter. Imidlertid mistet jeg min dype respekt for Glücksburgerne dengang og har dessverre aldri fått den igjen. Greven gjorde republikaner av meg, hvilket jo er noe av et paradox for en høyremann, det vil sikkert de to akrobater udi lov og rett i vårt «moderniserte» og «nasjonale folkeparti», HØYRE, banksjef Sjur Lindebrække, og såkalt lagmann John Lyng, være enig med meg i.

Interessen for fremmede land fikk en ny impuls da jeg våren 1913 fikk innbydelse til å besøke min slekt i USA. Som alle andre nordmenn hadde jeg en masse ætt vesterut og på den annen side av dammen. En onkel var prest i Chicago, en annen var kirurg i Minneapolis. Det ble planlagt at jeg skulle ta teologisk eksamen der borte ved Augsburg Seminary og bli prest på prerien. Dette var i europeisk forstand den gang intet vitenskapelig, teologisk institutt, men en bibelskole for lægpredikanter. Her ble PONTOPPIDAN dosert. Tørr, vellagret orthodoxy altså. At Pontoppidan trengte et aldri så lite supplement — det var kjeteri og vranglære, og det var tydelig at man i «God's own country» ikke regnet med at Tellus hadde snurret adskillige snes ganger rundt solen siden salig Pontoppidans tid, eller at hele solsystemet hadde rotert med sin melkevei i utenkelig fart mot ukjent mål diverse lysår. At det hadde levet en gresk filosof som het HERAKLIT og sa: Alt flyter! Alt forandrer seg! — var ukjent for Norske Guds menn i den nye verden.

At jeg var rystet vil jeg tilstå. Men noe kom da ut av det. Jeg fikk to tilbud om å bli prest. Det ene var fra synoden, den norske Lutherske kirkeavdeling i statene. Menighetsrådet i et settlement i nærheten av Pipestone County i Minnesota kalte meg. Jeg takket, men tok ikke imot kallet. Dernede i Syd-Minnesota hadde nordmennene et digert indianerreservat som nabo. Her satt de siste mohikanere og solgte perlebroderier og piper med maisrør som munnstykke. Det var de såkalte FREDSPIPER — de var laget av en rød stenart, omtrent som bløt klebersten, lett å skjære i. Det var et helt fjell av slik blautstein på reser-

(Forts. s. 6)

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XXIV.

Knappt er Helena blitt alene i politipresidentens værelse før hun åpner det store dokumentskapet og ordner hurtig med to store luftvernskuffert som står der. Den ene har dobbelt bunn, ovenpå ligger det herreundertøy. Dette stapper hun ned i den annen kuffert, hvor hennes klær og undertøy var. Disse sakene putter hun ned i politipresidentens kuffert. Så, ferdig. Nå kan de komme. Wiedermann kommer ikke mere, han er ferdig, han trenger ikke smykker og gullmynter lenger. Og når alt kommer til alt — de ville jo flykte sammen, de ville begynne et nytt liv sammen ved hjelp av den skjulte skatt. Det er ikke hennes skyld at han hadde for stor tillit til tsjekkerne. Og at hun har forrådt ham, Gud, i disse dage må man først og fremst tenke på seg selv.

Tcalettet for besøkende i politipresidiet har et stort forrum med noen små vaskeskåler, som i evig tid har vært tilstoppet av sigarettstumper. Vannkranene fungerer heller ikke, vannet renner uavbrutt over det tilspyttede gulv. Den ene siden dannes av fire brunmalte dører som ikke lar seg lukke innenfra. Bak en dør står nå Emil, bak den annen Martin. Mellom dem en bordvegg som er tilrablet med uanstendige ord. De kan ikke se hverandre, bare føttene til hverandre siden veggen er anbragt omtrent 30 cm. over gulvet. Her møtes to menn som har spilt hovedrollen bak kulissene i Pragerrevolusjonen. Her møtes Emil, sjefen for den

kommunistiske spionasjetjeneste og mannen som kaller seg Martin Novák.

Begge røker og begge holder døren igjen med den ene hånd. Faren er, ikke overvettes stor her, de spiller harmløse forbi-passerende, som har oppsøkt dette stille sted under kampen.

«Det var fordømt anstendig av deg, Martin. Vi har faktisk tapt her foreløpig».

«Forhåpentlig bare foreløpig. Vil du nå kjøre meg tilbake til kringkastingshuset?»

«Vårt parti er ikke ansvarlig for fyrstens hets. Fyrsten er ved Gud ikke kommunist, han hørte alltid til hos de svarte. Hans hets kan altså ikke i noe tilfelle skade vårt parti. Tvertimot kan vi senere rolig velte ansvaret for grusomhetene over på de svarte».

«Det vil partiet sikkert gjøre, det vet jeg uten deg. Du har makt, Emil, til gjennom kringkastingen å bekjentgjøre at enhver blir straffet som mishandler eller dreper kvinner, barn, krøplinger og oldinger».

«Makt kunne jeg eventuelt ha, men ved en slik forholdsregel ville revolusjonen ta slutt før den riktig har begynt. Du kjenner da folkene våre. Hvis vi truet dem med straff, ville det være ute med den revolusjonære begeistring. Og denne revolusjon må, som du vet, vare noen dager. Inntil den røde hær er her. Det kan jeg ikke forandre noe på. Det ble vedtatt nøyaktig likt både i London og Moskva».

«Men likevel må vi gjøre noe!»

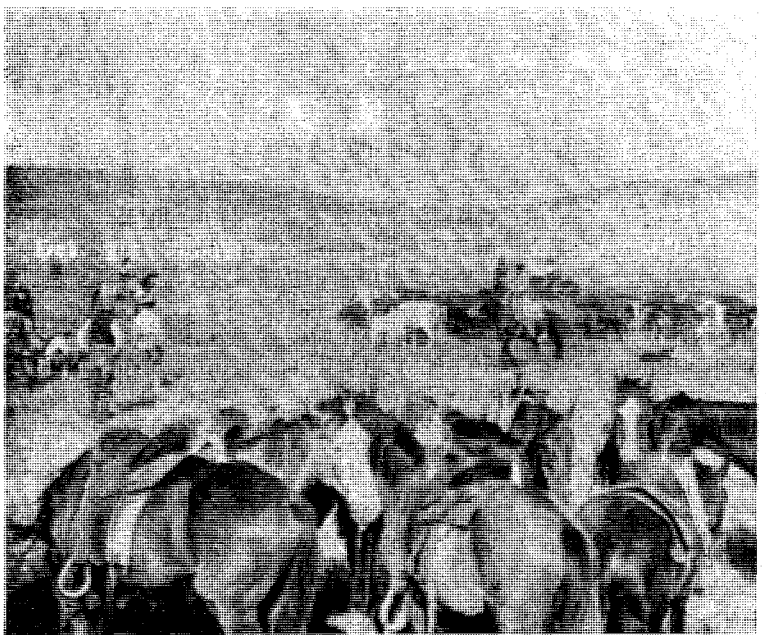
«Mot partiets og Kaschauer-regjeringens vedtak? Er du blitt stormannsgal, Martin? Har du virkelig listen?»

«Det er utrolig hvor mange angivere det var blant oss».

«Og er. Hvis jeg nå, gjerne for meg bare fra bakgrunnen av, ville forsøke å bremse revolusjonen, ville sikkerlig minst ti av mine beste kamerater angi meg. Jeg kan intet gjøre, Martin. Heller ikke om du gir meg listen. Den er ikke verdt så meget som du tror. De nåværende hovedaktører må likevel forsvinne i dypet enten de har vært angivere eller ikke. Kanskje listen ville interessere utlandet, en stund bare, så ville ikke saken være aktuell lenger».

«Godt. Bare et spørsmål til.»

(Forts. side 8)

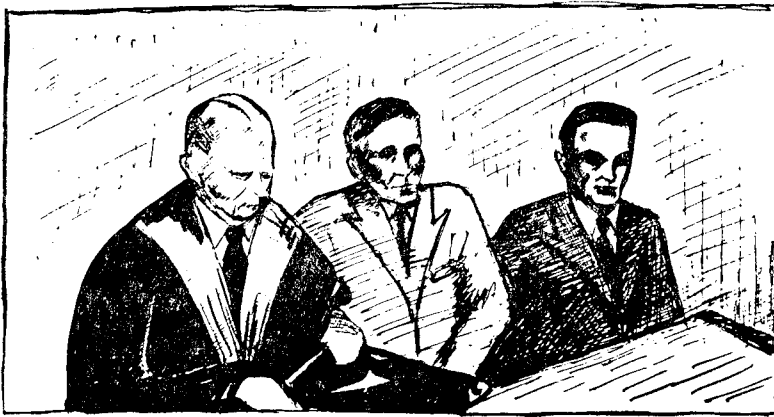

De stolte siouxindianere solgte fredspiper — —

En artikkelserie av Alexander Lange:

Dramaet på Syrebekkestøylen

Feilaktige dommer for «drap» som må revideres

Brødrene Johans og Torgeir Lognvik i retten sammen med forstatteren høyesterettsadvokat C. A. Torstensen.

IX.

(Avslutning)

Herr Jon Landsverk var jo den eneste gjenlevende sabotør fra Syrebekkestøylen. Han viste seg siden å være hjemmefrontmann. — Brødrene Lognviks utsagn om det som var passert ser det ikke ut til at lagmannsretten har brydd seg noe særlig om, selv om både Johans og Torgeir hadde en fremrakende hederlighetsstatus i Rauland. Det lå i tidens konjunkturer hvem det var i de bevegede retts- og bevisfornektelsens dager rettene lyttet på slik at det gikk rett inn i dommen. —

Da Johans Lognviks skytning på støylen var en rent menneskelig og spontan nødvergehandling etter 2 var-selsrop - var det kjedeligheter i Jon Landsverks politiforklaring, som det kunne være ønskelig å retusjere, fordi de støttet brødrene Lognviks fremstilling. Dette fremgår av hva lederen av etterforskningen i saken politifullmektig, dengang, ved Telemark politimesterembed, Chr. Owe

skriver i en påtegning til lensmannen i Rauland den 18. juli 1945:

— «Jon Landsverk forklarer i dok. nr. 8 at «vi tok etter våpna våre». Man går ut fra at han med «vi» mener Gunnar Syverstad og ham selv. Dette bes verifisert. Hva slags våpen var det de tok etter? Hadde de trukket våpnene da Johans Lognvik kom inn i det indre rom, og holdt de våpnene således at disse var synlige fra det sted hvor Johans Lognvik stod?»

Det er eiendommelig at «man går ut fra» at «vi» bare betyr Landsverk og Syverstad — all den stund den tungt vepnede professor og sabotørleder Tronstad også befant seg i rummet. Forøvrig er herr Owe instruksjon av et vesentlig aktoratsvitne en vidunderlig anvisning til oppnåelse av et hensiktsmessig vitneprov, i en sak hvor man tør anta at dommen var skrevet på forhånd i sabotørhovedkvarteret i London.

Politifullmektig Owe's skråsikkerhet må ha øket — som

man ser — under denne og lignende former for «etterforskning». Såvidt jeg vet fastholdt Landsverk i retten den del av sitt utsagn om kampen at skytingen i selets ytre rum var slutt da Torgeir grep en sabotør-karabin og styrtet ut til sin bror. — Herr Owe skriver således blannet til statsadvokat Sig. Jensen den 21. februar 1946:

«— Politiet anser saken på det nærmeste etterforsket, i allfall hva selve handlingsforløpet angår. Siktedes bror, Torgeir Lognvik, bør antakelig siktes for medvirkning til drap».

Politifullmektigen legger til:

«Det er høyst sannsynlig at han slo major Tronstad i hodet med geværet før det siste drepende skudd falt fra siktede Johans Lognvik. I den retning tyder også vitneforklaringen til kaptein Einar Skinnarland, jfr. dok. nr. 19».

Den siste, uforlignelige setning lyder slik:

«— Dok. nr. 43, mordvåpnet beror her».

Adekvat karakteristikk av ovenstående er jo ikke ordet begrepsforvirring. Skarpere betegnelse må antas å være på sin plass. Sabotør Skinnarland var ikke tilstede på støylen under kampen. Den under og etter okkupasjonen allestedsnærværende Chr. Owe, serverte — i mangel av selvsyn — «kolbeteorien» som vitne i lagmannsretten.

Enkelt aktor

Sakens aktor demonstrerer sin — får vi håpe — begrepsforvirring. Den er imidlertid nødvendig for at dommen skal bli fellende: Nødvergerett foreligger ikke for Johans, fordi han har forgrepet seg på myndighetspersoner!

Aktor «Hvis en politimann går til angrep på en mann ved en arrestasjon, foreligger det absolutt ingen nødvergerett».

Altså de for Johans fullkommen ukjente menn — Tronstad og Syverstad — påkledt til halsen og kanskje hodet i forsvinningsdrakter — overfor dem har han ikke nødverge, idet aktor etterpå utnevner dem til politimenn.

Ja, dette var i sannhet en ond karrikatur av en straffesak.

Naboer og bygdefolk

uttalte og i et stort antall bare gode ord om brødrene Lognvik. Representativt for disse gode prov er 17. vitne,

(Forts. side 7)

Den udødelige står opp igjen!

NYNAZISMEN «TRUER» ATTER DEN SVENSKA UNGDOM

NR 3 • ÅRG. 7 • MAJ 1962 • PRIS 75 ÖRE

SKOLBARN UTSÄTTS FÖR ATTACKER AV SVENSKA NAZISTER

NYNAZISM
i Stockholmsläroverk

Hittil, hakket och nazismen har åter blivit en lockelse för svenska läroverksbarn. Skolöverstyrelsen har i dagarna fått en alarmerande rapport över den nynazistiska "cellbildningen" vid Stockholms läroverk, som får allt större omfattning. Det är krigsårens gamla toppnazister som åter väd-

«Alarmerande rapport över nynazismen» i svenske aviser.

I Stockholm kommer det ut et blad som heter «Ungdom i storstad», og som ser ut til å være en nidkjær representant for dagens nydemokrati. Så det er ikke rart at bladet i sitt mainnummer forskrekkes såre over nynazismen som brer seg i «Stockholms läroverk» og andre steder. Men rart er det visserlig at denne nazismen som er så død og ofte begravet fortsatt kan blomstre slik det bekymrede blad beretter fra Sverige, og slik det for ikke lenge siden ble fortalt av norske skoleelever i kringkastingen.

Om forholdene i Sverige heter det at «skolöverstyrelsen har i dagarna fått en alarmerande rapport över

den nynazistiska "cellbildningen" vid Stockholms läroverk, som får allt större omfattning. Det är krigsårens gamla toppnazister som åter vädrat morgonluft. Ungdomen av årgang 1961 lockas med exakt samma metoder som ungdomen av årgang 1941».

Men også i en leder og på en rekke andre steder i bladet går man til voldsomme angrep på den lære som skal være så grundig avlivet. Blant annet skriver en ung mann med den riktige nydemokratiske innstilling (19 år gammel) i en artikkel at «nynazismen är farlig!».

Det heter i artikkelen: «För sjutton år sedan mötte (Forts. side 8)

Ungdommens tro og kamp er tidløs — — —

Hjemmefronten i Rauland møtte opp på Lognvikåkeren 9. mai 1945 og skjøt ned den 79-årige Halvor Tarjeson Lognvik, som her er fotografert etpar år før på samme sted hvor han ble drept.

Vichymannens oppgjør med de Gaulle

(Forts. fra side 1)

ning den forgangne dag utløser seg, overveldet av glede, stolthet og triumf synker han besvimet om. Så retter han seg opp og roper med sin fulltonende stemme ut i salen: «Vive la France! — Vive Algérie!»

Han skrider avsted som en seirherre, en seirende romer. Han er en enestående advokat, en virtuos.

Salan blir ført bort. Han smiler til sine venner: «Merci, merci, merci pour France!» sier han, gråter og ler. Salan er Frankrikes mest dekorerte offiser.

TIXIERS STORE STUND

Hans forsvarer, Tixier-Vignancour, 54 år gammel, en av Frankrikes mest prominente forsvarsadvokater, har alltid tillhørt høyre fløy. I Vichy-regjeringen var han vicepropagandasjef. Han bekjente seg til Frankrikes forfulgte marskalk Petain og senere til Poujade, som var en av de første forfekttere av parolen «Algérie Francaise», nå har han med forsvaret av Salan nådd høydepunktet av sin resultatrike løpebane.

Hans plædoyer for Salan var et strålende retorisk fyrverkeri, en mesterlig analyse av tidshistorien de siste årtier. Helter og høyforrædere samtidig var ifølge Tixier-Vignancour alle politikere og militære i denne epoke, helter og høyforrædere, sammensvorne og kollaboratører, den anklagede såvel som statspresidenten, hans motstander på liv og død.

General Salan bragte de Gaulle til makten i 1958 fordi han trodde han ville være den mann som kunne redde Algerie for Frankrike. At denne imidlertid besluttet seg for kapitulasjon gjorde dem til uforsonlige fiender.

Tixier, denne advokat som stadig lå på lur etter sine motstanderes svakheter, hadde allerede opplevet mange store stunder i retten, men denne prosess synes han å ha ventet på. Den gav ham den lenge etterlengtede anledning til å holde avregning med de Gaulle. Da statsadvokaten postulerer at soldaten ikke skal fatte politiske beslutninger, springer Tixier løs på ham som et rovdyr: «Og de Gaulle? I 1940?» Statsadvokaten blir rød av opphisselse: «Det kan De ikke sammenligne!» — Men Tixier sammenligner likevel. — Han har ikke glemt Pétains død, like lite som sin tidligere sjef i Vichy, Pierre Laval's død, han som ble offret til mobben i 1945.

Tixier-Vignancour innvikler stadig aktoratets vidner i

politiske diskusjoner og gjør deres utsagn tvilsomme. Forsvaret selv fører 130 vitner».

*

SOLDATEN-ZEITUNGS medarbeider omtaler endel av vitneprovne og vi gjengir noen av dem etter ham:

«Enken etter marskalk de Lattre de Tassigny erklærer at hennes mann da han førte overkommandoen i Indochina skattet Salans egenskaper høyt. Hun betoner at hun nu som før betrakter Salan som general.

Kaptein Moynet, 15 år i Indochina og Algerie gjør stram honnør for Salan før han avgir sitt vitneprov. Han betegner Salan som en stor militær fører, et karakterens forbilde for enhver franskmann. Ingen forstår de unge franske offiserer bedre enn den anklagede Salan, som har mange beundrere i hæren».

«Den tidligere general Challe, dømt til 15 års fengsel for sin deltagelse i putschet av april 1961, forsøkte med alle midler å få vitne for Salan. Han hadde viktige avsløringer å gjøre. Retten avsto imidlertid å innkalle ham.

Den pensjonerte oberst Croussard: «Salan har stillet seg i spissen for de fortvilede. På disse fortvilede må den høye rett tenke når den avsier sin dom!»

Med heftig lidenskap talte Croussards sønn for Salan: «Se på Katz!» ropte han ut, «han som i dag har kommandoen i Oran over ordenspolitiet mot OAS. Katz har i sin tid i Algerie under Salans kommando like sterkt som denne gått inn for det franske Algerie».

Viceadmiral Ploix bekjente seg med store gester til Salan. «Også de Gaulle foretok etter Frankrikes nederlag et ærefullt opprør og fire år senere feiret folket ham. Salan har stått foran den samme beslutning som de Gaulle dengang. Salan besluttet seg til å slå inn på samme vei som de Gaulle betrådte i 1940!».

«Hvis Salan hadde ropt 'Vive Salan!', ville han i dag vært Frankrikes president», sa vitnet. Rettspresidenten holder pusten og over Salans ansikt går det et smil, mens tilhørerne begeistret gir sin tilslutning.

Politikeren oberst Thomaço: «Salan har som øverstkommanderende i Algerie drevet en dyktig og resultatrik politikk og spart landet for å lide Indochinas skjebne». Han gjør honnør for Salan som sitter på anklagebenken: «Mon Général, man har snytt hæren og berøvet den dens ære. De behøver

ikke å frykte for Guds dom!»

*

Dette var torsdag. Fredag fortsatte oppmarsjen av vitner. Den muhamedanske ordfører for «Algérie française», den deputerte Djebbur: «de Gaulles Algeriepolitikk har spilt bankrott. Salan er en patriot som vil redde Algerie». Han krever at retten skal sette Salan «på frifot ennu idag».

«Feltpresten ved et fallskjermregiment, Révérend Pascal Seyhname trer inn i vitneboksen. Han kaller Salan fedrelandets redningsmann, sammenlignbar med

«Gud er med OAS», sa feltpresten Pascal Seyhname.

Jomfruen av Orleans. «Gud er med OAS», sier presten.

Den deputerte le Pen: «Salan har ikke vært drevet av personlig ærgjerrighet. Han hadde jo bare behovet å rope Vive Salan istedenfor Vive de Gaulle i 1958 for å ha sittet i Elysee idag». Salan smiler, mens tilhørerne klapper.

*

«Salans en time lange forsvarstale er en bekjennelse til det han har gjort, en bekjennelse til Frankrike. Salan begynner: «Jeg, sjefen for OAS, bærer det fulle ansvar. Jeg gjør krav på det og tenker ikke på å oppgi den holdning jeg har inntatt i 42 år med militær kommando. Jeg er ingen bandefører, jeg er en fransk general, som representerer den seirende og ikke den beseirede hær».

Efter å ha avsluttet sin erklæring tar Salan tiende plass. Han meddeler at han ikke vil uttale seg mere under de fortsatte forhandlingene. Han har tatt på forskudd mange spørsmål som han måtte vente. Som øverstkommanderende i Algerie var han blitt tatt ved nesen. Han hadde bragt de Gaulle til makten til fordel for «Algérie française». Han behøvde ikke å rettferdiggjøre seg for å ha avvist bortødslingen av Algerie,

kommunismen i Algerie og oppgivelsen av Sahara.

General de Gaulle ville i tilfelle de allierte hadde litt nederlag i annen verdenskrig likeledes ha blitt stillet for en militær særdomstol, og fullstendig med urette blitt anklaget for motstandsbevegelsens mordgjerninger. Statsmakten ville ha krevet dødsstraff også for ham. Han ville imidlertid bare ha vært dem regnskap skyldig som måtte lide og dø fordi de hadde trodd på et fornektet ord og en forrådt forpliktelse».

*

«På det formelle spørsmål fra rettsformannen til Salan om han ville si noen sluttord, sa han: «Jeg åpner bare munnen for å rope 'Leve Frankrike!'»

Vendt til statsadvokaten: «Må Gud beskytte Dem!» En kuldegysning løp ned over ryggen på meg. Jeg ser inn i de glødende øynene til de unge OAS-menn. Var det en trusel? En advarsel?»

*

«Det var 9 medlemmer i den av de Gaulle innsatte — og nå igjen oppløste — særdomstol: fire høye offiserer, tre høye dommere, og to sivile. De var blitt utvalgt etter nøye overveielse og gjelder for å være absolutt regjeringstro. De felte en dom som ble en triumf for OAS-generalen Salan og efter mening til mange franskmenn som jeg snakket med en unnsigelse av de Gaulle. De dømte ikke av frykt for represalier fra OAS, de var utvilsomt heller ikke hemmelige til-

Pastorale -

(Forts. fra side 4)

vatet så de stolte sioux-indianere, som mest lignet på arabiske sjeiker, hadde litt å henge fingrene i. Jeg kjøpte såpass mange av disse fredspiper at jeg kunne forsynt en god del av Genferavrusterne fra CHR. L. LANGE og burtetter med disse instrumenter. Og så fikk jeg samtidig gratis en demonstrasjon av hvorledes amerikansk demokrati tok seg ut fra innersiden. Det var realiter synd på de gamle diskriminerte bøffeljegere og skalpesamlere — dengang.

Det annet tilbud fikk jeg fra en pater, rektor for det katolsk presteseminar i Syd-Dakota, hvor beitene var heller magre for St. Columbus-seminarets tilgang på elever, da Syd-Dakota var en vesentlig nordisk-protestantisk stat, hvor sjelefangsten fornemmelig besto i at rødhårede irske kato-

hengere av OAS. De avsa sin forbausende dom for å demonstrere likeoverfor de Gaulle at de ville være dommere og ikke kreaturer. Det vil ikke falle lett for de Gaulle efter denne prosess å finne dommere som avsier de av ham ønskede dommer.

Et har denne prosess vist, og det tør jeg si uten å krenke den plikt til objektivitet som er pålagt meg: General Salan handlet ikke av personlig ærgjerrighet da han overtok ledelsen av OAS, ikke av forbryterske motiver. Denne general er i sin dybeste sjel overbevist fransk patriot, som — på samme måte som Pétain i sin tid — i Frankrikes skjebnetime følte plikten til å handle. Om han har rett eller urett kan ingen rett nedsatt av hans motstandere avgjøre. Historien vil engang avsi den ubestikkelige dom. Den underlegne i denne prosess er de Gaulle. Den de Gaulle som engang ved Salans hjelp ble president i Frankrike vet dette. Hele Frankrike vet det. Derfor jubler noen, mens andre raser».

likker slo seg sammen med en eller annen snild, melkehvit og stille Gretchen eller Solveig. — Jeg avsto med takk også dette tilbud. Jeg var ikke kommet til USA for å gå inn i den eneste saliggjørende kirke, og jeg var iallfall noenlunde tilfreds med å tilhøre den kirke for hvis skyld jeg hadde immigrert — sa jeg til St. Columbus-pateren.

For å oppholde livet tok jeg jobb på en veldig farm. «Pleasant Lake Farm», som tilhørte jernbanekongen Jim James Hill. — Det var en fæl tid. Jeg ble nesten oppspist av veggedyr, som lot til å være jernbanekongens fornemste husdyr. Forøvrig ble jeg en dag under gårdsarbeidet i et forferdelig tordenvær slått til jorden av et lyn. Jeg har siden — med H. L. Mencken — spurt meg selv om det kan tenkes at USA's tropiske klima om sommeren, tornados, cykloner og horisontløse prærier — har andel i den besynderlige og forfjamsede politikk som overveiende nordiske menn tildels har drevet der borte i dette århundrede hittil?

(Fortsettes)

HANS EGEDE-NISSEN.

FOLK OG LAND

I juli måned kommer det som ifjor ingen avis, men så kommer

- Nr. 20, Lørdag 4. august
- Nr. 21, Lørdag 18. august
- Nr. 22, Lørdag 1. september
- Nr. 23, Lørdag 15. september

Kompromitterende selvavsløring

(Forts. fra side 3)

den norske stat hadde påtatt seg ved ratifisering av Haagkonvensjonen av 1907, og på hva den hadde forpliktet den hjemmeverende befolkning på ved kunngjørelse i Norsk Lovtidende 1910. Hjemmefrontens medlemmer måtte derfor ordinært ansees ugilde til å medvirke ved gjennomføringen av landssvikoppgjørets rettsprøver. Dette var tilfelle i dobbelt forstand for dem som også hadde medvirket ved istandbringelsen av regjeringens provisoriske anordninger. Særlig måtte ledelsen her komme i søkelyset. Dens medlemmer ble navngitt i Aftenposten 22. februar 1951.

Til orientering kan det være på sin plass i oversettelse å gjengi den forholdsordre som den engelske overgeneral, Alexander, utferdiget da Sicilia var blitt okkupert. Den lyder således: «Hver person på det besatte område skal prompte adlyde enhver ordre utstedt av meg eller etter min bemyndigelse, og må avholde seg fra enhver fiendtlig handling mot tropene under min kommando eller til støtte for våre fiender, og fra enhver voldshandling tilsiktende å forstyrre offentlig orden på noen som helst måte». (British Year Book of International Law 1944).

Den engelske overgeneral så således ingen plass for en hjemmefront med sabotasje som program. Han holdt seg til folkerettens bestemmelser, slik forsvarsminister Handal har gjort det.

Så kom den kompromitterende avsløring på møtet i Nordisk Råd i Helsingfors i mars måned. Arbeiderpartiets parlamentariske fører, lagtingspresident Nils Hønsvald, framsatte der i forståelse med sin regjering forslag om å utsette behandlingen angående Norges tiltrædelse til Europadomstolen. Hans begrunnelse var at der ikke burde gis landssvikdømte personer adgang til å innanke sin sak for menneskerettighetsdomstolen. Som medlem av Nordisk Råds permanente nimannskomité hadde hr. Hønsvald i fjor gått inn for aktivt norsk medlemskap i denne domstol. Det kom derfor høyst uventet at han nå fravek sitt tidligere standpunkt, og ganske særlig må hans begrunnelse ha fått Rådets medlemmer og andre tilstedeværende til å spisse ørene.

I følge Arbeiderbladet for 22. mars var konvensjonen om beskyttelse av menneskerettighetene blitt undertegnet

i Roma 1950 av samtlige medlemmer av Europarådet, og med unntak av Frankrike var den blitt ratifisert av alle medlemstatene, således også av Norge. Blant de menneskerettigheter disse stater hadde forpliktet seg til å beskytte var også «retten til å få en sak behandlet av en uavhengig og upartisk domstol».

At det å fremme dette formål skulle møte innsigelse fra norsk hold, måtte selvsagt virke overraskende. Det hørte jo med til våre eldgamle demokratiske rettsprinsipper, og internasjonale domstoler var intet ukjent fenomen. Det nye var at den enkelte person skulle få adgang til å gjøre dette, og denne adgang var jo i samsvar med Europarådets program og tendens.

Dagbladets utsende medarbeider skildrer virkningen således: «Det er ikke for meget sagt at uttalelsene fra Arbeiderpartiets parlamentariske fører i Nordisk Råd vakte oppmerksomhet. Både fra delegathold, fra eksperter og pressefolk fra de andre nordiske land ble det etter møtet diskutert om det norske landssvikoppgjør virkelig står så svakt at det ikke skulle tale en prøve i menneskerettighetsdomstolen om det skulle bli anket inn for den».

Det kan vel neppe være tvil om at disse eksperter bedømte tilfellet riktig. Regjeringen må, hvis hr. Hønsvald opptredte i forståelse med den ha vært klar over at vårt etterkrigsoppgjør hverken formelt eller reelt kan godkjennes som rettsoppgjør. Det var et indre politisk oppgjør. Regjeringens forpliktelse etter landkrigsreglementets art. 43 til å holde fingrene borte fra lovgivningsfatet var ved dette blitt overtrådt. Ugildhetsprinsippet var ikke blitt respektert. Endog ordinær adgang til å anke var i visse tilfelle blitt opphevet, liksom Grunnlovens krav om likhet for loven faktisk var blitt tilsidesatt. Det er derfor ikke underlig at regjeringen har fryktet for å få landssvikoppgjøret behandlet i en «uavhengig og upartisk domstol». Det kan etter hendelsen i Helsingfors neppe være tvil om at regjeringen er seg landssvikoppgjørets politiske karakter og dets diskriminerende rettsprøver bevisst. Kanskje man burde ta seg stortingsmann, sorenskriver Stavangs gjentatte uttalelser i Stortinget ad notam, at landssvikoppgjøret må bli tatt opp igjen til fornyet prøve. Mon det ikke ville være heldigere å gjøre dette her hjemme enn ved en rettsprøve i Europadomstolen?

Dramaet —

(Forts. fra s. 5)

Olav Vik's bemerkning om Johans Lognvik:

«— Ja, han var alltid veldig pålitelig. Jeg fikk det inntrykk at en alltid kunne lite på ham. Han drev ikke med fusk eller fanteri. Vi var alltid vant til å stole på ham».

Slik var det hele veien. Utførlig tolket således Aslak og Lars Øygarden naboenes gode inntrykk. —

Hjemmefrontens nestkommanderende i Rauland, sogneprest Odd Godals prov var også meget godt. Den oppsiktsvekkende del av det er referert i Folk og Land nr. 32 1961.

Advokat C. A. Torstensen:

Det er nødverge.

Jeg vil slutte min gjennomgåelse av dramaet på Syrebekkestøylene — i denne omgang. Etter evne har jeg søkt å skrive det som er rett og sant. Gis det en sannere glede idag enn å drage sverdet mot et slikt faktisk og juridisk monstrum, bygget på brutal makt, som dommen i Syrebekksaken?

Og så noen ord av en av rettsoppgjørets ærefulle jurister, forsvareren C. A. Torstensen i lagmannsretten:

«— Stillingen er nemlig den at broren er tatt mot sin vilje. Han er holdt i fangenskap mot sin vilje. Johans har tenkt at de ville ha rakt hendene i været da han ropte, hvis de da ikke hadde ondt i sinne. Det er nødverge, sammenholdt med straffelovens § 48. Han trodde det var banditter som hadde tatt hans bror, og banditter må man ikke la få for stor sjanse... det var ingen spøk å sette seg ut for 3 mann som han visste var bevæpnet... Det er mulig at denne ulykke hadde kunnet undgås, hvis man hadde satt vakt. Det ville ikke ha vært så urimelig. Her kan man gå like inn på skrotten av dem uten at noen varsler —».

Hjemmefronten i Rauland møtte opp 9. mai 1945 på Lognvikåkeren i Rauland — 11 mann høy og svært bevæpnet for uten arrestordre å «arrestere» Johans Lognvik. De kastet seg rett og slett over Johans — forklarte lederen Bjørn Gardsjord i lagmannsretten. I påsyn av gårdens folk skyter så denne ned Johans' 79-årige far Halvor Tarjeison Lognvik, som ikke la hånd på noen, men ropte at de skulde bære seg at som folk. — Påtalemyndigheten må antas å ha bladene i sin lov omhyggelig og funnet ut at her forelå lovlig nødverge! — Hvis det norske folk i lengden kan

Argentina og Eichmann-

(Forts. fra s. 1)

utenlandske kommandos, beskyttet av en utenlandsk ambassade og under benyttelse av et offisielt fly fra en utenlandsk regjering, ankommet i en tilsynelatende vennskapelig misjon.

Alt dette søker regimet å ignorere på samme måte som det ignorerte den nylige engelske krenkelse av vårt Antarktisk. Det er ikke rart at man er ute av stand til å føle og å forsvare den nasjonale ære når man bare er et redskap.

Her gjengir vi for oppbevaring i infamiens historie dokumentet fra vårt utenriksministerium:

«Ifølge en opplysning fra Jerusalem ble Adolf Eichmann henrettet igår. Utenriksministeriet beklager at de israelske domstoler ikke har tatt hensyn til den uttrykkelige bestemmelse i den argentinske lov, i henhold til hvilken man måtte ha idømt en mindre straff. Denne erklæring minsker ikke på noen måte den energiske og indignerte avsky for de forbrytelser mot menneskeheten den straffede har gjort seg skyldig i, forbrytelser — begått mere mot menneskeheten enn mot selve det israelske folk — som aldri vi bli strøket av den moderne tids historie. Heller ikke vil de bli det ved utsettelse av menneskelig som ikke er forutsett i vår strafferett».

*

I et telegram fra Paris til bladet gis det forøvrig opplysninger som om mulig stiller bortførelsen av Eichmann fra Argentina i et enda verre lys. Det fremgår nemlig av dette at Argentina flere ganger hadde avslått å utlevere Eichmann uten at lovligheten av en slik utlevering var godkjent av en argentinsk rett. Det het i telegrammet:

«Henrettelsen av Adolf Eichmann har blitt livlig kommentert i argentinske kretser i Paris, spesielt blant Perons partifeller. Disse minner om at den israelske ambassadør i Argentina i 1951 søkte daværende utenriksminister Jeronimo Remorino,

tåle slik fremferd — da er det etter min mening moment for slaveriet og må tale så sakte om rettsløshet og vold i andre land.

ALEXANDER LANGE.

(Denne artikkelserie er inntatt i FOLK OG LAND nr. 31, 32, 33 og 37 for 1961. og i nr. 1, 3, 6, 10, 14, 17 og 19 for 1962).

nu bosatt i Paris, om å få Eichmann utlevert. Ambassadøren anførte ved den anledning at den argentinske regjering utlevering av en mann som var stemplet som en av de største tyske krigsforbrytere, skyldig i millioner israeleres død' ville danne det mest utmerkede argument mot de beskyldninger om nazisimpatier som ble rettet mot Perons regjering fra enkelte hold. Remorini svarte at man var villig til å etterkomme et utleveringskrav, men naturligvis innenfor rammen av den argentinske konstitusjon. «Gi meg et motivert utleveringskrav basert på argumenter som konstitusjonen krever, og hvis våre domstoler finner søknaden berettiget skal vi utlevere Eichmann». «Men denne fremgangsmåte kan bli langvarig og vi frykter for at Eichmann i dette tilfelle vil kunne undslippe våre agenter overvåking (!)» innvendte den israelske ambassadør. Denne erklæring utløste en levende reaksjon fra utenriksminister Remorinos side. Han fremholdt meget bestemt at man ikke kunne tillate at et fremmed lands representant understøttet utenlandske agenter politiaksjoner på argentinsk jord, og dermed ble det.

I 1953 overrakte den israelske ambassadør, som da hadde avløst sin kollega fra 1951, i den israelske utenriksminister Golda Meirs nærvær Remorino et juridisk verk av denne i hebraisk oversettelse, og noen dager etter gjentok ambassadøren sin forgjengers anmodning om utlevering av Eichmann. Utenriksminister Remorino erklærte da sluttelig at den argentinske regjering ikke kunne omgå de fastsatte normer i den internasjonale rett ved å utlevere en mann som hadde stilt seg under lovens beskyttelse i Argentina, et fritt og selvstendig land som alltid har basert sin politikk på asylretten».

*

Ellers kan meddeles at nasjonalistbevegelsen «Jacuara» har offentliggjort en protest mot «den overraskende henrettelse av Eichmann etter en juridisk farse uten noe som helst juridisk og lovlig grunnlag — i virkeligheten ikke annet enn et mord med hevnen som eneste rettfærdiggjørelse». Organisasjonen taler i kommunikeet om «volden mot vår selvstendighet begått av den israelske stat» og stempler den argentinske regjering holdning i saken som skammelig. S.

Den udødelige -

(Forts. fra s. 5)

Adolf Hitler døde i en bunker i Berlin. Det var epilogen på det Tredje riket, det som diktatorn lovade skulle hålla i tusen år. I dag ordnar svensk skolungdom fackeltåg på han döds- och födelsedag. Den svenska nynazismen är mycket utbredd och den är farlig! Det har blivit populärt bland Stockholms läroverksungdom att hysa nationalsocialistiska åsikter, att marschera i Nordiska rikspartiet, att sprida antisemitiska flygblad, de nynazistiska och neofascistiska studentklubbarna är legio.

Ungdom söker spänning och vill revoltera. Den lusten tar sig uttryck i ett medlemskort i en «förbjuden» rörelse. Så har nynazismen fått vind i seglen igen.

Hur länge kommer den att marschera? Hur långt räknar de många föhrarna att kunna gå.

En av dem, Göran Assar Oredsson, ledare i Nordiska rikspartiet, utropar bombastiskt:

— Ungdomen har genomskådat demokratin och de stora världslögnerna, därför marschera de i mina led!

Med det menar Oredsson att demokratin inte längre är attraktiv, ingenting man behöver slå vakt om, tycker det uppväxande släktet.

Världslögnerna är den dokumenterade sanningen om sex miljoner mördade judar. Hos nynazismens ledare är det sedan näge bevisat, att Hitler och hans disciplinerade SS inte mördade några judar, inte skickade ut minderåriga i ett meningslöst försvarskrig, inte begick fruktansvärda övergrepp och krigsförbrytelser.

Tror ynglingarna på det? En del gör det, en del inte; de flesta är likgiltiga för vilket som är sanning — de är med och leker för spänningens skull, och för att kamraterna gör det.

Naturligtvis tar Oredsson och hans medarbetare tillfället i flykten. Propagandaen och den s.k. politiska skolningen är intensiv. De som inte är övertygade nazister måste bli det, resonerar Oredsson, Åberg Carlberg och de andra ärkenazisterna. De räknar med att kunna gå långt med blåögda pojkar bakom ryggen.

Kontakten med utländska nazistgrupper är intim.

Sverige har blivit någonting av en nynazistisk central. Från Malmö ledar ett nät av trådar ut — till Tyskland, Frankrike, Belgien, Österrike, Spanien, USA, Förenade Arabrepublikerna m.fl. stater.

I Norrviden, utanför Stockholm, sitter den ökända antisemiten Einar Åberg. Därifrån sprider han pamfletter och

flygblad runt hela världen; varhelst judefientliga demonstrationer uppträder leder spåren till Einar Åberg. Höga böter och upprepade fängelsevistelser har inte tystat denna hatets röst.

En tjänstemann med internationella förbindelser sade för några år sedan:

Einar Åberg har skjutit den svenska goodwillen i sänk.

Vad vår utlandshjälp byggt upp kan Åberg med ett enda flygblad rasera!

Det finns fler organiserade nynazister i Sverige än det finns i något annat europeiskt land — Spanien, Portugal undantaget.

Det är groteskt att pojkar, som inte var födda när gasugnarna i Tyskland matades med judar, i dag står i givakt framför hakkorsfanan, gör nazisthälsning och ropar «Hell Oredsson».

Farsoten måste stoppas! Oredsson får inte bli en svensk «der föhrer» — hur gärna han än vill!

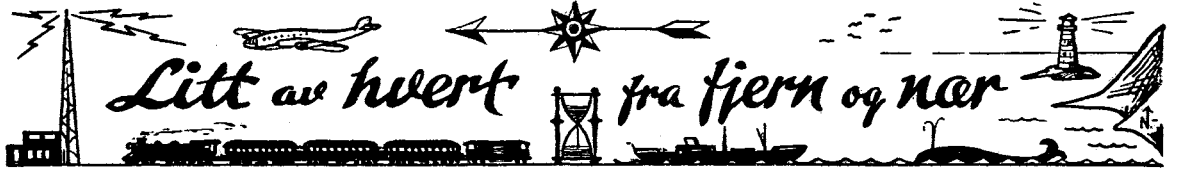
Som en god uppslagsbok för ungdommen anbefaler bladet den svenske syndikalist Armas Sastamoinens komiske makkverk, som nå skal være kommet i «andra upplagan — delvis omredigerat och utökad». Den er «en lätthanterlig översikt över nu existerande nazistiska och fascistiska grupper och deras tidskrifter. Den ger en bred skildring av i vilken hög grad den gamla nazismen lyckats övervintra och fortsätta sin verksamhet».

Og «Ungdom i storstad» vet også ellers råd når det gjelder å få has på denne seigliveide nazismen, som stadig oppstår fra de døde: Mere «opplysning» av samme art som den presse, film, bøker, fjernsyn og allehånde publikasjoner har vært fylt av i tyve år nå og som tydeligvis ikke kan gjøre inntrykk på ungdom med friske sanser og evne til en viss selvtenkning. Det er samme midlet som anbefales her i Norge av disse folkene — med lærerne i spissen — som ikke har gjort annet enn å drive slik «opplysning» i en menneskealder snart.

Så det er vel tvilsomt om resultatet vil svare til forventningene denne gangen heller.

För kanskje ungdommen sier med Falk i «Kjærlighedens komedie»:

«Ja, krig vil jeg med hænder og med fødder,
en krig mot løgnen med de sterke rødder,
mot løgnen som I røgtet har og vandet,
så frækt den knejser og ser ud som sandhed!»

ALVORLIG ANKLAGE MOT FN-SOLDATENE.

46 leger fra Elisabethville har i et 34-siders anklageskrift til presidiet for det internasjonale Røde Kors i Genf berettet at FN-troppene og deres ansvarlige ledere i New York har begått de alvorligste forbrytelser i Katanga. Svenskene, iredne, inderne og ethioperne blir av legene anklaget for tyveri, voldtekt og mord. Spesielt ille er det å høre at anklagene i stor utstrekning rettes mot våre svenske brødre. De skal blant annet under patruljeringer i byen ha meiet ned uvepnedesivillister. Men det er vel så at slett selskap forderver gode seder.

TRUSLER MOT GENERAL VON HORN?

Når vi ellers nevner svenskene og FN, så forteller «Jüdische Allgemeine» at sjefen for FN's våpenstillstandskommisjon i Palestina, den svenske general Carl von Horn har fått et trusselbrev hvor han trues med å bli myrdet hvis han ikke forlot Israel innen 20. mai. Brevet var datert 10. mai og den maskinskrevne underskrift var «Sekretariatet for den hevnenende hånd». Adressen lød: «Til den lille Hitler som bærer navnet von Horn, i den hellige by Jerusalem».

EICHMANNS FORSVARER ANKLAGER BONN.

Og når vi igjen nevner Israel, så har Eichmanns forsvarer dr. Robert Servatius ifølge DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG tatt ut klage mot bundesregjeringen i Bonn. Klagen gjelder at Bonnregjeringen har forsømt å protestere mot bortførelsen av Eichmann, en tysk borger.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW TANNINNSEINING Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING
Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Saken kommer opp i nær fremtid for Landesverwaltungsgericht i Köln. I tilfelle klagen blir avvist av retten, planlegger Servatius å bringe saken inn for FN. Etter hans mening var bundesrepublikken som medlem av konvensjonen til beskyttelse av menneskerettighetene forpliktet til å gripe inn da Eichmann ble bortført fra Argentina. Servatius slår fast at ved bortførelsen ble artikkel V i konvensjonen blitt krenket. I følge denne kan folk bare holdes i arrest når de er blitt rettmessig arrestert etter ordre fra en ordinær rett. Videre var artikkel VII krenket, ifølge hvilken ingen kan dømmes for en handling som ikke var straffbar da den ble begått. Norge har som kjent også sluttet seg til denne menneskerettighetskonvensjon, og har — rent bortsett fra ikke å feie for sin egen dør når det gjelder «retts»-oppgjøret — også sittet bomstille og sett på de grove krenkelser i forbindelse med Eichmannsaken mens en ellers skræler iverdig opp om urett en mener andre har begått.

SPLITTELSE I ENGLAND.

British National Party er i likhet med så mange andre nasjonale organisasjoner sprukket i to. Endel ikke rasebevisste elementer har, visstnok under innflytelse av påvirkning fra Mosleypartiets side dannet en egen organisasjon med bibehold av det gamle navn og med COMBAT som organ, mens den opprinnelige stifter Colin Jordan sammen med den andre halvparten har dannet en ny organisasjon «National Socialist Movement». Sistnevnte organisasjon fortsetter å bruke solkorset som

merke og sier i sitt organ «The northern European» at det fremtidig ikke vil legge skjul på at den er en nasjonalsosialistisk organisasjon. Det britiske National Socialist Movement fortsetter i stedet for BNP medlemskapet i Den nordeuropeiske ring.

HALVJØDE.

De amerikanske høyrefolks store håp ved kommende presidentvalg er senator Goldwater, som antagelig blir republikanerkandidat. Denne Goldwater ble nylig nektet medlemskap i en eksklusiv golfklubb under henvisning til hans jødiske avstamning. Hertil bemerket Goldwater: «Jeg spurte om jeg ikke ialfall kunne få spille ni hull (istedenfor de vanlige atten). Jeg er nemlig bare halvjøde».

FRA ØSTSONEN.

Om et twistmesterskap i Vest-Berlin bemerker østberlin-bladet «Neues Deutschland» at «twist er den omvendte prosess av da apene ble mennesker». Og noe slikt kunne faktisk også Hitler ha sagt.

Dødsdansen

(Forts. fra side 4)

Er jeg fremdeles arrestert, Emil?»

«Det avhenger bare av deg selv».

«Vel, da forblir jeg arrestert. Du kan gå nå, Emil. Passordet for døren er 'Masaryk'»

«Og du?»
«Jeg? Jeg vil se etter hva jeg kan utrette som arrestant. Jeg har jo praksis i disse ting».

De to brune dører står igjen åpne, i vaskeskålene gurgler skittent vann.

(Fortsettes)

Har De husket bladpengene?

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 81 29 - Oslo

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forsvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I øytrakt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land